

Postanowienie z dnia 6 maja 1999 r.

I PKN 183/99

W sprawie o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne dopuszczalne jest zawarcie ugody zapewniającej powodowi odpowiednie odszkodowanie.

Przewodniczący: SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Walerian Sanetra.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 maja 1999 r. sprawy z powództwa Ireneusza K. przeciwko „N.P.” Spółce z o.o. w W. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, na skutek kasacji powoda od postanowienia Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie z dnia 10 lipca 1998 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie postanowieniem z dnia 10 lipca 1998 r. oddalił zażalenie powoda na postanowienie Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Słupsku z dnia 22 maja 1998 r. o umorzeniu postępowania w sprawie wobec zawartej między stronami ugody.

Sąd drugiej instancji podzielił ocenę Sądu Pracy, iż brak jest podstaw do uznania za niedopuszczalną zawartą przez strony ugody. Na podstawie tej ugody powód uzyskał odszkodowanie odpowiadające wysokości wynagrodzenia za okres 3 miesięcy, tj. w istocie uzyskał zaspokojenie odszkodowawczego roszczenia zgłoszonego pierwotnie w pozwie. Ponadto, w świetle tej ugody pozwany pracodawca cofnął wypowiedzenie umowy o pracę wskazujące jako przyczynę wypowiedzenia systematyczne niedobory mleka. Nie ma usprawiedliwionych podstaw zarzut zażalenia, że

zawarta ugoda narusza interes powoda i zasady współżycia społecznego. W szczególności nie jest wystarczające, że powód zmienił stanowisko ze względu na zmianę oceny co do możliwości zatrudnienia. Składając oświadczenie woli powód powinien był rozważyć i te okoliczności. Natomiast poczynione przez obie strony ustępstwa są zgodne z istotą ugody.

Powyższe postanowienie Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie zostało przez powoda zaskarżone kasacją. Powód zarzucił naruszenie art. 469 KPC i żądał uchylenia zaskarżonego postanowienia w celu przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 469 KPC sąd uzna zawarcie ugody za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika. Przepisu tego – wbrew zarzutowi kasacji – nie narusza zaskarżone postanowienie, skoro opiera się na jego podstawie, bo wynika z ustalenia, iż zawarta ugoda nie narusza słusznego interesu pracownika. Tę generalną ocenę Sąd Wojewódzki wywiódł z okoliczności sprawy, biorąc pod uwagę podstawę faktyczną i zakres dochodzonych roszczeń oraz zakres ustępstw, które przyjęły obie strony w celu ugodowego zakończenia sporu. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 45 § 1 Kodeksu pracy w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione, Sąd Pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia (o przywróceniu pracownika do pracy) albo o odszkodowaniu. Wyrażone w ugodzie ustępstwo powoda polegało w istocie rzeczy na ograniczeniu się do wyboru jednego z roszczeń, które by mu przysługiwały, gdyby potwierdziła się podstawa faktyczna powództwa. Sąd Wojewódzki rozważał także podniesione w zażaleniu powoda twierdzenia dotyczące trudności uzyskania innego zatrudnienia. Ustalenia te, także co do ich zakresu, nie zostały w kasacji skutecznie zakwestionowane, skoro kasacja nawet nie powołała żadnego przepisu postępowania (poza art. 469 KPC), którego naruszenie powodowałoby wadliwość ustaleń zaskarżonego postanowienia.

Z powyższych przyczyn kasacja nie mająca usprawiedliwionej podstawy podlegała oddaleniu stosownie do art. 393¹² KPC.

=====